

Ahojte fandové!

dneska pro vás nemám žádné statistické údaje, protože pan doktor už mě nechce vidět tak často (a já jeho taky ne). Ale i tak si myslím, že se za ten zhruba měsíc událo v mém životě dost zajímavého a hlavně nového, a tak se o to s vámi teď rád podělím.

Tak začátkem června jsme tady měli povodně. Prý chodí tak nějak pravidelně, ale pro mě to byly moje první. Zrovna tu dobu jsem byl s našima v Praze a shodou okolností jsme se 4. června, kdy měla kulminovat Vltava (tohle divné slovo říkali úplně všichni úplně všude), ocitli na Mánesově mostě. Koukali jsme z něj na protější most Karlův a bylo vidět, že ta spousta vody už těm jeho obloukům moc místa nenechává... Ale nakonec mě to nějak znavilo a tak jsem si kulminace-nekulminace dal šlofíka.

A teď se vám musím zase s něčím pochlubit. Je to velká věc (tedy aspoň pro mě), a tak s tím nepočkám až později, kde se obvykle chlubívám. :-). Představte si, lidičky – já začal chodit po dvou jako vy!!! A sám! Bez držení...

Zjistil jsem (spíše náhodou), že když střídám relativně pravidelně levou a pravou nohu a ruce mám ve správné výšce pro vychytání balancu, nemusím se držet ničeho/nikoho, a přesto si dojdou tam (většinou), kam chci... Začalo to po malých krůčcích, nejprve spíš samovolně (když jsem se třeba hluboce zamyslel a zapomněl, že se ničeho pevného nedržím), ale když jsem to začal dělat vědomě, osmělil jsem se a pustil jsem se do větších vzdáleností.

Docela mě to baví, trénuju to každý den a chůzi po čtyřech si nechávám už jen jako zálohu. Jsem vcelku pilný student a jednu z mých základních poloh můžete vidět na obrázku vlevo. Netvrdím, že dost často neupadnu, ať už dopředu, kdy zmírňuju pád předními končetinami, anebo dozadu, kde pád částečně znebolestňuje moje vypolstrovaná prcka. Ale fakt je to zajímavé trénování a mám rozhodně větší přehled o okolí.

A jak jsem vytrvalý, tak jsem i jistější a dnes už si troufnu i do celkem slušného rychlokroku... (Nechtěl jsem záměrně použít slova „běh“, to ještě musím natrénovat.)

Když už jsem teda u těch tělesných dovedností (ne že bych byl nějaký chlubitivý typ), tak vám ještě prozradím, jak jsem se naučil lozit do výšek. Ono to tak trochu (či více) souvisí s tím chozením po dvou. Jak jsem totiž nabyl toho vyššího rozhledu, tak jsem začal přemýšlet nad tím, jak se dostat tam, kde je to relativně nízko nad zemí, ale přece jen je zapotřebí udělat něco více než jen „obyčejný“ krok... No a přišel jsem na to, že můžu vystřelovat nohy.

Rozšířil jsem si tak své spektrum prostorů, kam se dostanu – záleží na tom, jak vysoko jsem schopen vystřelit nohu. Pro začátek to není špatné skóre: obnáší to různé gauče, křesla, postele apod. A jak to probíhá? Vystřelím jednu nohu bokem do vzduchu a zachytím se jí na kýžené ploše. Rukama se při tom držím a těmito třemi údy začnu tahat zbytek své tělesné schránky vzhůru, až se vyšprtnu nahoru a jsem tam! Naši mou radost ale tak úplně nesdílejí. Slyšel jsem je bavit se o jakýchsi podstropních policích...

A s mou novou dovedností patrně souvisí i to, že mi snížili postýlku. Veškeré její zábradlí je zase nějaké vysoké, jak už jsem tak krásně koukal přes něj, tak mi přijde, že jsem se zase trochu scvrkl. Prý je to opatření, abych jim neutekl...

A taky už jsem přišel na to, jak zdolat ty vaše divné terasovité záležitosti, které používáte tehdy, když potřebujete vystoupit do kopce. A máte je nejenom venku, ale hlavně v domech. Máme je na chodbě v Praze, mají je i v Karviné, v domečku v Klučově i v Úpici. Říkáte jim „schody“, ačkoli já po nich stoupám pouze nahoru, tedy by to měly být spíš „náchody“.

Nahoru to totiž není takový problém. Stačí zkoordinovat ruce a nohy a dostanu se i na Petřín, když budu chtít. Horší je to ovšem dolů...

Vydat se hlavou napřed – tak, abych viděl, kam lezu –, tak to mi naši výslovně zatrhují. No a lézt někam pozpátku? Copak jsem nějaký rak?!? Jak mi to jde po venkovních náchodech nahoru, můžete vidět vlevo. Ale obrázků dokumentujících, jak mi to nejde dolů, zatím moc nemám. A snad ani nečekáte, že bych se zde zmiňoval o něčem a

ilustroval něco, co mi nejde... Já na to přijdu, akorát to musím ještě pořádně promyslet.

Ted' přejdu ke kapitole o mluvení. Minule jsem vám již prozradil slova, která ovládám a pocházejí z vašeho slovníku. Dnes přidám pár dalších. Jedním z nových a důležitých slov je „není“. Komentuju jím většinou stav jídla v talířku, ze kterého mě krmí, anebo čajičku ve flaštičce, ze které si piju sám. Když ji vypiju, buď ji zahodím, anebo ji předám nejbližšímu dospělákovi s tímto novým slovem na rtech (ilustrační foto můžete vidět na následujícím obrázku vpravo). Ale nemyslete si, že by jejich reakce byla ta, kterou očekávám – že mi jako obsah znovu doplní! Flaštičku mi odeberou, postaví někam mimo a taky řeknou: „Není.“

Toto slovo se ale hodí i jindy. Např. když vysypu kyblík s kostičkami a nezůstane v něm ani jedna, nebo když zavřu gumovou gagu do papírové krabičky.

Zmínil jsem kyblík s kostičkami. Když mi z něj nejde sundat víko, kontaktuju nejbližšího dospělého, kyblík mu předávám a komentuju to slovem „Dejde“. To je jako vaše „Nejde“. Spíš ale používám zkrácenou verzi „De“ a zjistil jsem, že stačí i pouhé předání kyblíku beze slov. Takže toto slovo moc často neříkám.

Ve vašich kuchyních (ale nejen tam), jsem si všiml takových různě velkých škatulí postávajících na zemi, a když jsem se kolem nich nachomýtal nebo na ně dokonce sahal, říkali naši „Ne“, „Fuj!“ a „Be!“. Zjistil jsem, že do nich házíte věci, které už nepotřebujete, anebo smítka, co seberete ze země apod. A tak jsem si řekl, že vám s tím trochu pomůžu. Když najdu na zemi nějaký drobek, kousek papírku atd., řeknu „Be!“ a jdu to vyhodit do té škatule, co jí taky říkám „Be!“. Ale neuklízím jen v domech. Když mi v bazénku plave lísteček nebo v pískovišti najdu větvičku, je to taky „Be!“, nemá to tam co dělat a musím s tím pryč. Akorát venku se ty Be!-škatule hůř hledají.

Když mi něco upadne (nebo s tím mrštím o zem), doprovodím to často slovem „Bom“ (vaše „Bum“). Anebo „Bá!“ (vaše „Bác!“). Anebo použiju vlastní vynalezenou kombinaci: „Bam!“

Kromě hus a kachen („Gaga“) umím pojmenovat i dva další živočichy (opět vodní – náhoda?): žábu a rybu. V mém podání znějí obě stejně – „Baba“. Jo a málem bych zapomněl na Aishu – na tu volám „Há – há – há“.

Moje „ňam-ňam“ už znáte z minula. Chtěl jsem jen říci, že jej neustále piluju. Např. když jsme s našima v Kauflandu a projíždíme oddělení, kde mají přesnídávky, krabičky s kašičkami, čajíčkama a jiné bašty. Tak já na celý regál zvolám „Ňam-ňam!“ a ukazuju prstíčkem. Máma se občas nechá ukecat a po nějaké ňamce šáhne, ale co vás nemá! Místo aby ji dala mně, položí ji za moje záda do toho vozíku, co na něm sedím. Nechápu. Divná zařízení, ty vaše Kauflandy...

Teta Iva má na zahrádce záhonek a tam rostou takové moc dobré malé červené kuličky. Jahůdky jim říkáte. Já už vím, kde ten záhonek je a jednou jsem takhle odlovil tátu a táhl ho k němu. Táta zpočátku nevěděl, kam mám namířeno. Když jsem ho dotáhl k té ploše zelených lístků, ukázal na ni a řekl „ňam-ňam-ňam“, pochopil. Začal mi nějaké kuličky hledat, ale moc mu to nešlo. Moc se ale nedivím, byl jsem tam s tetou včera, a ty jahůdky teda rostou fakt pomalu... Nakonec jsem ale spatřil dvě kuličky a tátovi je ukázal. On mi je utrl a já je zbaštil. Ňam! Chtěl jsem ještě další, ale byla to fakt bída. Byly tam ještě kuličky zelené barvy a ty mi táta trhat nechtěl... Ach jo.

Teď vám musím představit svůj osobní bazének. Mám ho v Úpici a používám ho, když je léto. Tím myslím teplo čili jinými slovy – můžu běhat bez oblečení, dokonce i bez plínek. A takhle se také leze dovnitř, do té čvachtací vody plné balónků, gag, parníků a dalších nezbytných hraček. Při prvním vstupu jsem to ale musel nejdříve okouknout (viz horní obrázky). Vyzkoušet, co je to tam v té kruhové nádobě za hmotu – jestli je to ta, co na mě každý večer šplouchá sprcha. Tady ale žádná sprcha nebyla... Ta hmota ale vypadala stejně a tak jsem se odhodlal k překonání třístupňové bariéry. A že jsem nakonec vyhrál, můžete vidět na následujícím obrázku. A bylo to BÁJO!

(Pozn.: V pozadí horních obrázků je vidět moje osobní limuzína značky Tatra T815, kterou jsem dostal k narozeninám. Někdy ji tlačím sám, ale raději do ní zapojuju dospělé – má to vpředu šňůrku...)

A teď si vám musím s něčím postěžovat. Představte si, že mě poslední dobou většina dospěláků furt nutí sedět na takovém divném kastrólu. Má různé tvary, někdy i nožičky, ale základ je stejný: kulatá díra uprostřed. Původně jsem si myslel, že je tahle věc taky moje hračka a házel jsem do té díry kostičky, plastová zvířátka, tu a tam jsem se do té díry snažil vlézt sám anebo si celou tu věc nasadit na hlavu. Nyní už ale o tom, že je to hračka, velmi vážně pochybuji... Chtějí, abych na tom seděl; a navíc – považte jen – dole úplně bez!!! Nevidím v tom žádný smysl, jako hra je to dost ubohé – je to pruda. A tak se snažím, jakmile to jen jde, z té věci prchnout. Ale jde to těžko – dospěláci jsou většinou dva. A tak spolu vedeme boj – oni mají svaly, já mám hlasivky! Jednou ale vyhráli oni: Byl jsem už tak unaven, že se mi nechtělo vstávat kvůli čůrání, a tak jsem si ulevil do té divné věci. A představte si – ona začala hrát jakousi melodii!! A toho jsem využil a prchl... (Ilustrace viz níže.)

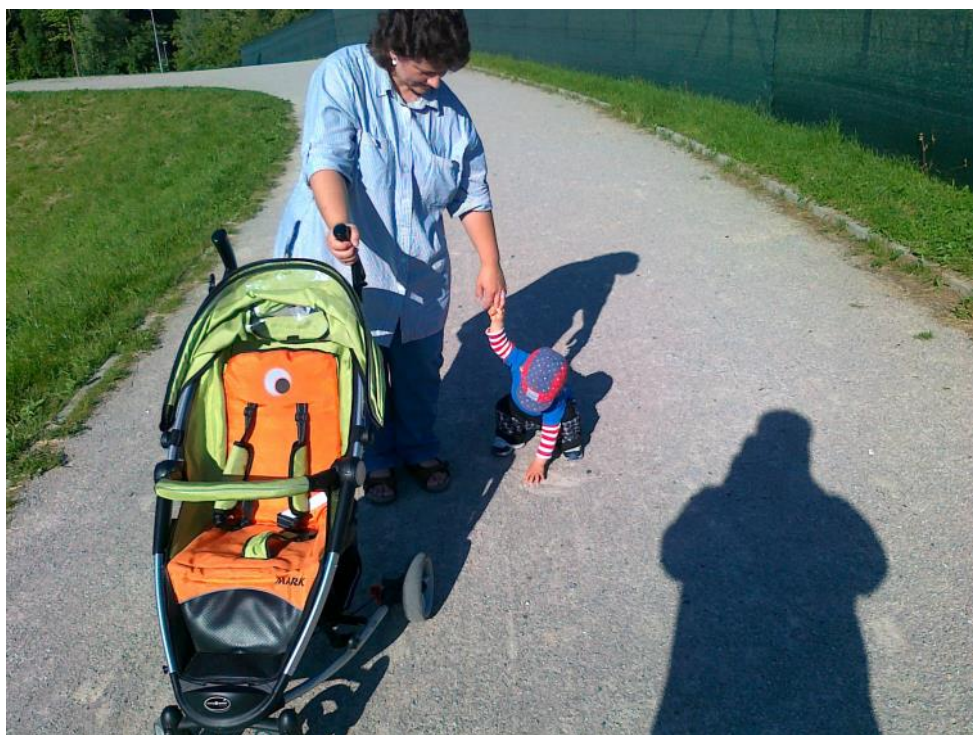
(Pozn.: Ten černý flíček na bříšku, to není znamínko krásy – to je pecka z melounu, který jsem baštil.)

Už jsem se vám zmínil, že mě baví kamínky? Jestli ne, tak vězte, že mě baví hrozně. Mají nejrůznější tvary, i barvy, a dá se s nimi o sebe hezky tlouci. Když se mi podaří dostat někam, kde jich je nepřeborné množství, tak to pak se mnou není řeč. Chce se mi je zkoumat a tak nějak mě nezajímá, že na mě naši volají, že už je třeba jít dál apod. Vlastně je vůbec neslyším. Vidím jen kamínky a to, co by se s nimi dalo dělat, kdyby...

Mé zaujetí těmito nerosty můžete pozorovat i na následujícím obrázku. To jsme byli s našima na procházce v Praze. A najednou pode mnou celý lán kamínků... Máma mi pak už dávala rukou najevo, že bysme jako už mohli jít dál, ale já musel ještě ty kamínky zamést. Jo, a táta, který nás při tom fotil, je na obrázku vlastně taky (i když tam není...).

A nedávno jsem zase s našima navštívil pískoviště kousek za naším domem. Ten písek, přátelé, to je vám taky zajímavé skupenství... Vypadá to trochu jako mé oblíbené kamínky, ale v menším vydání. I když tu a tam se i v pískovišti najde klasický kamínek.

Dostal jsem i patřičné vybavení: červeno-žluto-modré nákladní brm-brm, kyblíček, lopatičku, hrabičky a čtyři bábovičky. A hned jsem to na našem pražském pískovišti zajel. Ty bábovičky, tak je děláte vy, ještě dělat neumím. Ale baví mě s nimi jezdit po desce pískoviště – dělá to takový zajímavý škrkavý zvuk.

Někdy se ale v pískovišti najde větvička či lísteček, a tohle „be!“ tam nemá co dělat. I tu musím přerušit své hraní a tento nešvar napravit. Na našem již zmíněném pískovišti našťěstí Be!-škatule je, a tak mi to nezabere moc času a můžu se opět věnovat svým hračkám.

I když jsem na tomto pískovišti byl sám, tak už jsem taky na jiném zažil nějakou starší holku (asi o 2 měsíce), která měla růžový kyblíček a ten se mi moc líbil. Ale neměla moc smyslu pro sdílení. A tak jsem s upřímnou radostí přivítal informaci, že již brzy budu mít v Úpici krom svého osobního bazénku i své vlastní pískoviště. Určitě se vám příště pochlubím i nějakými obrázky. Tedy bude-li ještě nějaké léto...

Nakonec vám ještě ukážu dva obrázky z mého řádění na tatrovce mého bratráčka Milánka u babi a dědy v Klučově.

Koukám, že jsem se dnes docela rozepsal. Ale to víte, v mém životě se pořád něco děje a většina z toho jsou samé nové věci. Takže zaznamenat to všechno dá pořádnou fušku.

Ted' už se s vámi ale rozloučím. Jdu sbírat další zážitky a objevovat další nové věci. A příště se vám zase ozvu!

Tak se mějte, užívejte léta, bude-li ještě nějaké, a příště na napsanou!

Váš Matýsek

P. S. A kdybyste chtěli živé obrázky z toho, jak chodím, jak se sám sprchuju nebo jak se čvachtám v bazénu pro dospělé, tak musíte chodit na mé stránky (<http://www.eye-t.cz/matej>, sekce „Ostatní“). Moje maminka už přidala i nějaké „neživé“ obrázky z mého života, i z oslav mých prvních narozenin, čímž plním svůj minulý slib. :-)